

JUSTITIS MINISTERIET

Udlændingeafdelingen

Folketinget
Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik
Christiansborg
1240 København K

Dato: 11. december 2014
Kontor: Asyl- og Visumkontoret
Sagsbeh: Morten Duus
Sagsnr.: 2014-0037-0090
Dok.: 1417797

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 158 vedrørende forslag til lov om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.) (L 72), som Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik har stillet til justitsministeren den 10. december 2014.

Mette Frederiksen

/

Rasmus Kieffer-Kristensen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 158 fra Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik vedrørende forslag til lov om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.) (L 72):

”Ministeren bedes kommentere henvendelse af 10. december 2014 fra Dansk Flygtningehjælp, jf. L 72 - bilag 15.”

Svar:

1. Dansk Flygtningehjælps henvendelse af 10. december 2014 indeholder organisationens bemærkninger til lovforslagets indhold vedrørende inddragelse af opholdstilladelser, familiesammenføring og den nye procedure vedrørende første asylland.

2. Som det fremgår af side 10-11 i den kommenterede høringsoversigt, følges forslaget om at indføre en midlertidig beskyttelsesstatus, jf. den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, af et forslag om, at det af ordlyden af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, fremgår, at der ved en afgørelse om inddragelse efter bestemmelsen skal tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen, herunder om opholdstilladelsen er meddelt efter § 7, stk. 1, 2 eller 3. Sigtet hermed er at tydeliggøre, at der er væsentlig forskel på, hvilke betingelser der skal stilles for inddragelse alt afhængigt af, om der er tale om konventionsflygtninge, udlændinge med beskyttelsesstatus eller udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus.

Da lovforslagets bemærkninger om inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, alene er udtryk for en *præcisering* af gældende ret, finder betragtingerne herom også anvendelse i forhold til sager, hvori der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter disse regler. Det gælder uanset, at Flygtningenævnet i visse tilfælde tidligere synes at have anlagt en anden praksis.

Der henvises i øvrigt herom til pkt. 2.5.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

3. Dansk Flygtningehjælp anfører vedrørende familiesammenføring, at den foreslåede begrænsning i adgangen til familiesammenføring er i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Den foreslåede begrænsning i adgangen til familiesammenføring er efter Justitsministeriets opfattelse i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Det fremgår således af forslaget, at hvis ganske særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, skal der gives tilladelse til familiesammenføring, også før den herboendes midlertidige 1-årige opholdstilladelse måtte være blevet forlænget. Der vil i de enkelte tilfælde skulle foretages en konkret vurdering af, om der er krav på familiesammenføring, idet der vil kunne være særlige situationer, hvor hensynet til familiens enhed vejer tungere. Dette gælder f.eks., hvis personen i Danmark før udrejsen fra hjemlandet har passet en handicappet ægtefælle i hjemlandet, eller hvis den herboende har alvorligt syge mindreårige børn i hjemlandet. I sådanne tilfælde kan et afslag på familiesammenføring være særligt indgribende allerede inden for det første år.

4. For så vidt sager om afvisning af asylansøgninger fra udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse i et andet EU-land, er det forventningen, at afgørelse i klagesagerne kan træffes hurtigt, hvorved det sikres, at asylansøgere, hvis sag ikke skal behandles i Danmark, kan udsendes af landet snarest muligt. Der er i den forbindelse lagt vægt på, at opsættende virkning i disse sager vil være uhensigtsmæssig ud fra ressourcemæssige betragtninger, herunder indkvarteringsomkostningerne og modtagelseskapa-citeten i asylsystemet, og at der er tale om udlændinge, der er vurderet til allerede at have opnået beskyttelse i et andet EU-land. Lovforslaget tager i den forbindelse sigte på at sikre, at udlændinge, der ikke har behov for beskyttelse i netop Danmark, ikke søger asyl i Danmark alene med henblik på at opnå et midlertidigt processuelt ophold.

Det forudsættes med lovforslaget, at Rigspolitiet orienterer udlændinge-myndighederne i verserende sager om datoen for udlændingens udsendelse, og at Flygtningenævnet bestræber sig på at træffe afgørelse, inden udlændingen skal udsendes. Flygtningenævnet eller den, som nævnet be-myndiger dertil, kan efter en konkret vurdering beslutte, at gennemførelsen af en udsendelse skal udsættes under klagesagens behandling (opsættende virkning). Nævnet vil i den forbindelse bl.a. kunne lægge vægt på, om der efter en umiddelbar vurdering er udsigt til, at udlændingen kan få medhold i sin klage, eller der er tale om en sag, der rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning. Nævnet vil endvidere kunne lægge vægt på, om der er grund til at tro, at udsendelsen vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, eller om det er nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Den foreslåede ordning i § 29 b svarer til den ordning, som allerede gælder i sager vedrørende overførsler efter Dublin-reglerne. Flygtningenævnets afgørelse træffes således som hovedregel på skriftligt grundlag af formanden eller en næstformand alene. I helt særlige tilfælde kan sagerne henvises til skriftlig behandling i nævnet og helt undtagelsesvis til mundtlig behandling.

Der henvises i øvrigt herom til pkt. 3.3.2 og 3.3.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger og til side 17-20 i den kommenterede høringsoversigt.

Særligt vedrørende situationen i Italien og Bulgarien bemærkes det, at der – indtil Justitsministeriet og Flygtningenævnet har overvejet betydningen og rækkevidden af dommen *Tarakhel mod Schweiz* (29217/12) afsagt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol den 4. november 2014 – ikke vil ske tvangsmæssig udsendelse efter Dublin-reglerne af familier med mindreårige børn til disse lande samt Malta og Ungarn. Der kan i den forbindelse henvises til Justitsministeriets brev af 11. november 2014 til Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik.